

ЗВЕЗДАНИ ЗРЪНЦА

чета. Тъ се приближиха, отдалечи-
ха и спрѣха.

— Котката! — извика Фанка.

Кольо се спушна да я хване, но
тя скочи въ полуотворения долапъ
и ги загледа отъ тамъ.

— Чакайте! Не я гонете, — оба-
ди се дѣдо имъ.

— Очитѣ ѝ свѣтятъ, дѣдо. Не
видѣ ли?

— Свѣтятъ, дѣдовата, като зве-
зди свѣтятъ.

— Ами защо свѣтятъ, дѣдо?

— Седнете, ще ви разкажа. То
било преди много години. По оно-
ва време когитѣ не живѣли въ
кжщитѣ. На двора лѣгали и тамъ
ставали. Било презъ една такава
бѣла нощъ, като тая, срещу Коле-
да. Вънъ било тихо, като сега. Ку-
четата лежали подъ стрѣхитѣ. Ко-
гато се родилъ малкиятъ Исусъ, пла-
мнала на небето голѣма, свѣтла
звезда, за да покаже, кжде се е
родилъ Царя на Любовта. Свѣтли
зрѣнца се сипѣли отъ звездата и па-
дали като златенъ дъждъ на земя-
та. Изпокрили се всички животни.
Само кокитѣ останали вънъ. Тѣ
клекнали и се загледали въ зве-
здата. По две златни зрѣнца падна-
ли и се лепнали на очитѣ имъ. Тѣ
пламнали. Кучетата погледнали из-
подъ стрѣхата. И тѣхнитѣ очи свѣт-
нали, но по-малко.

кжсаната печка бумтѣше.
Край нея шумно се бо-
рѣха Фанка и Кольо. Тѣ
не бързаха да лѣгатъ.
Чакаха да се роди Исусъ.

Мекъ снѣгъ се сипѣше вънъ.
Отведнѣжъ Кольо се спрѣ. Подъ
печката свѣтѣха две кржгли вжглен-